

Neil LaBute (Detroit, Estats Units, 1963)

Director, guionista i dramaturg nord-americà. Molt influenciat en els seus inicis per la dramaturgia de David Mamet, LaBute va estudiar teatre a la Brigham Young University (BYU), on va entrar en contacte amb l'Església Adventista del Setè Dia. Més endavant també es va llicenciar per la Kansas University, la New York University i la Royal Academy of London.

El 1993 va tornar a la Universitat de Brigham per estrenar el seu primer èxit, *In the Company of Men*, premiada per l'Association for Mormon Letters. Posteriorment la va adaptar per al cinema i va rebre el premi al millor director al festival de cinema de Sundance. El 1998 es va estrenar la seva segona pel·lícula, *Your Friends & Neighbors*. Un any més tard va estrenar a l'Off-Broadway *Bash: Latter-Day Plays*, tres peces curtes que retraten descarnadament l'Església Adventista del Setè Dia. La seva rotunditat va suposar el trencament definitiu de LaBute amb aquesta confessió. L'any 2000 va dirigir *Nurse Betty* i va guanyar la Palma d'Or del Festival de Cannes a la millor direcció. El 2002 va estrenar *Possession*, basada en el best-seller d'A. S. Byatt, i *The Mercy Seat*, escrita com a resposta als atemptats de l'11-S a Nova York. El 2004 va escriure *Fat Pig*, i el 2005, *Some Girl(s) i Wrecks*. El 2006 va dirigir *The Wicker Man*, un *remake* del film de terror britànic del mateix títol, i va encarregar-se de l'adaptació cinematogràfica de *The Danish Girl*, de David Ebershoff. Les seves darreres pel·lícules han estat *Lakeview Terrace* (2008) i *Death at a Funeral* (2010).

Pel que fa al teatre, darrerament ha escrit *In a Dark Dark House* (2007), *Reasons to Be Pretty* (2008), *Helter Skelter / Land of the Dead* (2008), *Some White Chick* (2009) i *The Furies* (2009).

LaBute s'ha erigit, a través de les seves obres, en un jutge implacable del costat més fosc de la naturalesa humana i de la societat nord-americana. Les seves pel·lícules han mantingut en bona part l'esquelet dramatur-

gic del seu teatre, ple de personatges malvats, esgarrifosos, ignorants, il·lusoris, desilusionats i cínic.

Coses que dèiem avui

Horaris: de dimarts a dissabte a les 22 h
i diumenges a les 19 h
Preu: 18 €

Venda d'entrades a la taquilla de la sala,
Caixa Catalunya i Telentrada
Telèfon: 902 10 12 12
www.telentrada.com

Sala Beckett/
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Carrer Alegre de Dalt, 55 bis
08024 Barcelona
Telèfon: 93 284 53 12
Fax: 93 219 79 27
info@salabeckett.cat
www.salabeckett.cat

Metro: línia 4 (Joanic o Alfons X)
Autobusos més propers: 24, 31, 32, 39, 55,
74, 92, 114, 116
Parades de Bicing més properes: plaça
Rovira, plaça Joanic, carrer Secretari
Coloma (entre carrers Providència i
Legalitat) i carrer Balcells (amb carrer
Secretari Coloma)

Servei de bar i cafeteria: entrepans fets al
moment. Gaudeix de l'ambient de la Sala
Beckett.

Disseny: Enric Jardí

Espai subvencionat per:

Amb la col·laboració de:

MANNERS →
TRADUCCIONS I CORRECCIONS

Coses que dèiem avui — de Neil LaBute

Avançament temporada 2010-20111

LEMON 5

Direcció i coreografia:

Rosa Muñoz

Creació i interpretació:

Jorge Albuerno i

Rosa Muñoz

— Setembre

**Contra.Natura i
Memo**

Dramatúrgia de Pau

Palacios i Àlex Serrano

Direcció: Àlex Serrano

— Setembre/Octubre

Bashir Lazhar

d'Evelyne de la

Chenelière

Traducció d'Helena

Tornero

Direcció: Magda Puyo

— Octubre/Novembre

Segueix-nos a Facebook

Del 29/6 al 25/7/2010

Traducció de Cristina Genebat

Direcció: Julio Manrique

Amb Mireia Aixalà, Cristina Genebat, Oriol Guinart, Norbert
Martínez, Xavier Ricart, Andrew Tarbet i Ernest Villegas

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Del 29 de juny al 25 de juliol de 2010

Coses que dèiem avui — de Neil LaBute

Fitxa artística

Text Neil LaBute

Traducció Cristina Genebat

Direcció i dramaturgia Julio Manrique

Intèrprets

Romance

A: Andrew Tarbet

B: Norbert Martínez

Les fúries

Jamie: Oriol Guinart

Jimmy: Xavier Ricart

Paula: Míreia Aixalà

Helter Skelter

Dona: Cristina Genebat

Home: Ernest Villegas

Escenografia Lluc Castells

Vestuari Maria Armengol i Clara Peluffo

Il·luminació Jaume Ventura

So Daniel Aznar

Ajudant de direcció Norbert Martínez

Assessorament lingüístic (LSC) Santiago

Frigola

Traducció del sonet XXIII de William

Shakespeare Gerard Vergés

Durada 1 hora i 15 minuts

Una producció de la Sala Beckett i del GREC

2010 Festival de Barcelona

Amb l'assessorament de:

Coses que dèiem avui, nascut de la complicat sorgida entre l'autor nord-americà Neil LaBute i l'actriu i traductora Cristina Genebat durant el curs que va impartir el dramaturg a l'Obrador d'estiu 2009, és el títol d'una cançó dels Beatles i també d'aquest espectacle, que recull tres peces breus, inèdites, de LaBute: *Romance*, *Les fúries* i *Helter Skelter*.

A *Romance* (escrita durant l'edició de l'any passat de l'Obrador d'estiu), dos personatges que havien mantingut una relació de parella ja fa temps es retroben després d'anys de no veure's. A *Les fúries*, la Paula cita en Jimmy per explicar-li la seva decisió de deixar-ho córrer, però les coses es compliquen quan en Jimmy es presenta a la cita acompanyat de la seva germana. Finalment, a *Helter Skelter*, una parella sopa en un restaurant *chic* i encantador. Tot sembla anar bé fins que ens assabentem que ella ha descobert que el seu marit li és infidel.

Tres peces breus. Tres situacions íntimes, tenses, delicades o decididament violentes sotmeses a una incòmoda exposició pública.

Coses que dèiem avui *(Notes del director)*

Els personatges de les tres peces breus que componen l'espectacle *Coses que dèiem avui* són gent ben alimentada. Vesteixen roba cara i mengen en bons restaurants. Malgrat això, no són feliços. La pregunta és: per què?

A l'inici de *Calígula*, l'obra d'Albert Camus, el protagonista diu haver trobat una veritat irrefutable: els homes moren i no són feliços. No sé què pensa Neil LaBute de l'obra de Camus o de l'existencialisme francès, però a mi em sembla que en els seus textos batega el mateix desencant, s'hi estén una ombra semblant a la que turmentava la trastornada consciència del jove emperador.

Els personatges d'aquestes obres de LaBute són gent ben alimentada. I també gent egoista, de vegades fins al deliri. I també gent que necessita amor (sigui el que sigui això que anomenem amor), de vegades fins al deliri. I no, no són feliços.

Hamlet, un altre gloriós infeliç i gran amant del teatre (quina casualitat), diu que l'objectiu

de l'art de la representació no és altre que el de fer de mirall. Espero que els espectadors que vingueu a divertir-vos veient com aquests personatges tan ben alimentats passen una mala estona us hi veieu, d'alguna manera, en alguna mesura, reflectits. I que això, finalment, per què no, us ajudi a ser una mica més feliços.

— **Julio Manrique**

Un assaig breu sobre obres breus

Per què encara ens molestem a escriure obres breus? No n'estic segur, però jo continuo fent-ho amb una regularitat alarmant. Prou que costa que et muntin una obra en aquest temps de retallades i lectures dramatitzades i tallers, però quan deixes caure un escarransit plec de 10 o 15 pàgines sobre la taula, la majoria de directors literaris no deixen de somriure i t'acompanyen sense cap mena de miraments fins a la sortida (l'únic element kàrmic positiu de tot plegat és que normalment tenen oficines merdoses i atapeïdes on de totes maneres no t'agradaria passar massa temps).

Com la resta de la meua carrera teatral, ho faig perquè aquesta forma d'escriptura existeix. És cert que no pretenc treure'n calés o guanyar admiradors o fer-me famós; fa riure

les poques vegades que et produeixen una obra breu i els diners que reps a canvi de tants esforços. No, torno a aquesta forma d'escriptura dramàtica igual que els escaladors retornen a les vessants més perilloses d'algunes muntanyes —perquè existeixen. I no només perquè existeixen sinó perquè sembla rematadament fàcil des de terra —i, en canvi, és terriblement complicat un cop ets allà dalt. L'obra breu és una cabrona i una malparida (sí, pot ser les dues coses alhora) difícil de dominar. Com els relats curts o els anuncis o els vídeoclips, és cent vegades més complicada del que sembla. Explicar una història totalment rodona en poques pàgines, amb personatges i un argument i un conflicte, no és bufar i fer ampolles, i és això el que em fa enrere una vegada i una altra. Tant si es tracta d'un monòleg com de diàlegs dramàtics entre diversos personatges (com en el cas de les obres que es presenten aquí), no és gens fàcil. Com un corredor de fons a qui se li demana que substituïxi un velocista a l'últim minut, et trobes fent servir tota una sèrie de músculs que ni sabies que tenies. Cada paraula comença a comptar enormement en el conjunt, i bocins de text comencen a destacar com senyals de neó quan et trobes limitat a un grapat de pàgines. Però és un gran exercici i una feina terriblement precisa que et fa sentir molt satisfet quan et surt

bé. Aconseguir la mena d'«efecte unificat» de què parlava Edgar Allan Poe és efectivament meravellós. Et tornes boig intentant-ho però, ves per on, això és part de la gràcia.

Aquestes obres representa que «em surten bé»? Tant de bo ho sabés; suposo que sou v-saltres qui teniu l'última paraula. M'encanta la forma de *Romance*, en què els personatges no tenen gènere i és el públic qui ha d'omplir els buits. Com el monòleg, sempre ha estat la gran arma secreta del teatre enfrontar directament l'espectador amb la incertesa, i m'agrada fer-ho. Trencar la quarta paret i recordar al públic que no hauria de posar-se massa còmode no té res de dolent, tampoc. *Helter Skelter* —que es va titular *Things We Said Today* quan es va representar a Nova York (gràcies als Beatles per tots dos títols)— i *Les fúries* són obres més convencionals des d'un punt de vista estructural, però els seus missatges són tan vells com els grecs. Són crítics primaris sobre la injustícia i els nens i l'amor perdut, i en les mans dels actors adequats poden fins i tot posar-me els pèls de punta (cosa gens fàcil per a un home de cabells arrissats com jo). Aquestes dues obres no van ser escrites com un díptic però funcionen apropiadament i sorprenentment bé plegades. *Romance*, per la seva banda, la vaig escriure com un exercici per a un taller actoral que vaig presentar a la Sala Beckett l'estiu passat. Va suposar una oportunitat genial per treballar amb actors i debatre el poder i el gènere i el que un actor aporta a un paper en el teatre. Les tres obres tenen lloc a la taula d'algun restaurant de ves a saber on i amb això en tinc prou —menjo sovint fora i un ha d'aconseguir la inspiració allà on la pot trobar.

Fa força temps de l'últim cop que vaig tenir la sort que em muntessin una obra a Espanya i aprecio cada vegada que això passa. Aquí hi ha un amor per la llengua molt semblant al que sent el públic anglès (només comparable potser amb l'irlandès, fins ara). Per experiència, estic convençut que no hi ha un lloc massa fosc o massa prolífic perquè els aficionats catalans al teatre no puguin seguir-me —el criteri principal i potser únic és que la feina sigui bona i única i, sobretot, necessària.

Les mateixes qualitats que persegueixo cada vegada que m'assec amb el meu petit quadern de notes en algun racó d'una habitació mentre faig gargots, veient com una altra obra breu «inútil» s'escapa del meu bolígraf. I així van les coses.

— **Neil LaBute**

13 de maig de 2010